

Z činnosti klubu – členské a výborové schůze

Výstava v Dolních Kounicích

Výstava kaktusů v Brně

Mrazuvzdorná opuncie

Znovuzrozená opuncie

Co kaktusy vydrží

Co nás čeká

Roubování v Blansku

Za sukulenty do Pávova

***Maihueniopsis domeykoensis* nebo *crassispinus*?**

Luděk Marold, Jára Cimrman a klub Astrophytum

Tak nám zabili Ferdinanda... Tato věta je známa jako začátek opěvovaného i oplivávaného díla (1923) oceňovaného i haněného Jaroslava Haška o dobrém vojáku Josefu Švejkovi. Připomíná události související se začátkem tzv. Velké války (též označované jako světová a ještě později jako první světová) před rovnými sty lety. Kniha ovšem začíná jinak, což mnozí přehlédli, tedy slovy: „Veliká doba žádá velké lidi. Jsou nepoznaní hrdinové, skromní, bez slávy a historie Napoleona. Rozbor jejich povahy zastínil by i slávu Alexandra Macedonského...“

V tomto Azetu nebudeme psát a číst tolik o velkých lidech. Spíše o jednom výročí našeho klubu, jež spousta malých obyčejných lidí zviditelňuje pořádanými akcemi.

A odložte tento oslí můstek vrátím se znovu k té velké době a velkým osobnostem. Tu dobu připomíná i řada osobností umění, techniky a vědy konce devatenáctého a začátku dvacátého století. K nim patří vedle Vojtěcha Friče (ani toto ještě nebude oslí můstek ke kaktusům a ke klubu), Vojtěcha Náprstka, Emila Holuba, doktora Čechova, technika a vynálezce Marconiho i výtvarník Luděk Marold a především nedostižný mnohostranný génius (byť košatě rozporuplný, vysmívaný a zpochybňovaný) Jaroslav Cimrman.

Zatímco předposledně jmenovaný vytvořil panorama bitvy u Lipan (až pojedete do Prahy, zajděte do holešovického „Prátru kultury a oddechu“), génius Jára poskytl Praze nesrovnatelné, byť neskonale velkolepější panorama mořského pobřeží. Pravda – není to historicky doloženo a zdokumentováno, známe to jen z filmu o Mistrovi ležícím a spícím – nicméně je to právě ten oslí můstek směřující a vedoucí nás pevně, úderně, odhodlaně a neomylně ke stěžejnímu tématu tohoto čísla.

Kdo byl na letošní klubové výstavě, ví, o čem je řeč. Ač ústřední panorama nedosahuje velkoleposti Járova díla, zůstane jistě nezapomenutelným počinem v dějinách našich klubových výstav. Titulek je vysvětlen, k výstavě dále v čísle.

Honem letem světem. Tentokrát stručně, protože není moc povzbudivého v novinách a zprávách. Boje, umírající lidé a padající letadla na hranici Ruska a Ukrajiny, ubližování civilistům a napětí mezi Izraelem a Palestinou, bída, nemoci (ebola) a utopení uprchlíci z Afriky a mistrovství světa ve fotbale bez naší účasti (vyhrálo Německo).

U nás máme horké léto s nedostatkem srážek, a náznaky ohleduplnějších sociálních a daňových vyhlídek a i spravedlnost si začíná nacházet cestu k odstavení některých darebáků.

Co však však vidím jako ze všeho nejdůležitější, je skutečnost, že jsme tady my. Tady a včil. Že se scházíme, cestujeme, besedujeme, pracujeme, fotografujeme, bavíme se spolu, roubujeme, navštěvujeme se atd. A o tom se dočtete i v našem zpravodaji.

Tentokrát patří dík za příspěvky těmto psavcům: Předsedovi Standovi Stuchlíkovi, Petru Metelovi a „prvopsavcům“ Sylvě Urbanové a Vladimíru Krivánkovi. A samozřejmě i těm, díky nimž mám o čem psát: Třeba Emilovi Vašíčkovi, který mě pozval na blanenské roubování nebo Honzovi Ziegrosserovi, díky němuž a s nímž jsme si mohli prohlédnout sbírku a pěstírnu sukulentů Jiřího Jandy v Pávově u Jihlavy.

Léto budiž pochváleno, čeká nás podzimní část sezóny, zájezd a sympóziium, období sklizně. Užívejte každý den v radosti a spokojenosti z dobře vykonaného díla.

Pohoda, hezký den

Josef

Členská schůze 2. května 2014

Schůzi zahájil předseda Stuchlík. Začal s pokyny k nadcházející brigádě, plánem brigád a nechyběla ani nezbytná pravidla slušného chování ve Čtyřlístku: Nezdržovat se s autem dlouho u vchodu, nevybavovat se ve dveřích/nepřekážet zákazníkům a vracet půjčené vozíky na místo, kam patří. Jiří Peňás opět odpovědný za příjem rostlin doplnil termíny a pokyny. Tomáš Kulhánek zdůraznil, že pro ústřední expozici je potřeba množství velkých rostlin a nabídl se, že po Brně zajistí svoz pro ty, komu by to činilo potíže. Na dotaz z publika, zda je možné prodat velké výstavní rostliny bylo odpovězeno, že tuto variantu nepodporujeme, protože přináší neúměrné komplikace. Dále jsme se dozvěděli, že právě probíhá pod záštitou našeho klubu minivýstava kaktusů v Dolních Kounicích, kterou zajistili Jaroslav Kašparovský, Radek Čech, Petr Metela, Josef Odehnal, Radek Knápek a Jiří Trávníček. Je součástí tamních svatogothardských slavností vína.

Následovalo několik sdělení k další činnosti a to posunutí knihovny a výborové schůze ze 13. na 20. květen, že červnová přednáška bude o fotografování (Ota Tučka) a byla připomenuta uzávěrka soutěže o fotky na kalendář 2015.

Poté se ujal slova Jan Harašta a poblahopřál Jiřímu Peňásovi k jeho narozeninám. Jiří dostal nádherný ariokarpus (*A. fissuratus*), který se vyznačuje tím, že pochází z výsevu provedeného v den Jiřího narození. Zde patří vyřčený citát: „Kaktusy a kaktusáři nestárnou, nýbrž rostou do krásy.“

Následovalo obvyklé slosování vstupenek. Kvůli horším akustickým podmínkám (ani tentokrát jsme nevyužili technické vymoženosti posluchárny) nevyjmenuji všechny dodavatele.

Tak aspoň ty, které jsem pochytil: Lada Kašpar poskytl tiskoviny a přátelé Podrábský, Horákovský a Kulhánek rostliny.

Hlavním bodem schůze byla přednáška Ing. Stanislava Talapky, PhD. o kaktusech z jeho sbírky. Přednášející k nám přijel ze slovenského Martina. Poděkoval nám – jmenovitě Jaroslavu Kašparovskému – za pozvání, za sebe i za spolek přátel kaktusů Vrútky poblahopřál našemu klubu k významnému výročí a předal pozdravy. Pro přednášku vybral své oblíbené a hezké rostliny. Pěstuje kaktusy a bonsaje, takže zabrousil i do této oblasti. V domovině kaktusů sice dosud nebyl, je však zkušeným a úspěšným pěstitel. Své rostliny pěstuje nejvíce v pařeništích a ve venkovním přístřešku. Hodně se zaměřuje na gymnokalycia. Zpočátku se zdálo, že přednáška bude odbornější a to právě pro gymnofily. To se nepotvrdilo a posléze jsme viděli i další druhy především původem z jižní Ameriky a něco málo z mexických a severoamerických druhů.

Přednášející nezapomněl ani na bonsaje. Připomněl, že v partě tří kamarádů vystavují už 15 let a ukázal nám rostliny v různých fázích růstu. Pro pěstování bonsají se dá použít téměř každá dřevina. Zmínil způsoby pěstování, formování, zálivky. Hovořil o vlastnostech jednotlivých druhů a připomněl i některé techniky, jako např. práci s vybělováním mrtvého dřeva. Bonsajisté mohli být tedy rovněž spokojeni, poučení a inspirováni.

Tato velmi zajímavá přednáška s množstvím kvalitních obrázků byla na úrovni dostatečně odborné, avšak ne až tak, aby odrazovala nespecialisty. Stínem však bylo nepoužití zvukové techniky, což nepřispělo monotónnímu vyjadřování a rovněž promítání prezentace v editačním režimu s otravnými nápisy powerpointové šablony působilo rušivě.

Schůze výboru v květnu

Jak bylo předem oznámeno, sešel se výbor o týden později oproti obvyklému termínu. Bylo to několik dnů před zahájením brigád na přípravu výstavy a toto bylo i hlavním tématem jednání. Vedle toho byla vyhodnocena výstava v Dolních Kounicích a byla navržena opatření, co a jak v případě opakování této akce v budoucnu, čemuž se jako klub nebráníme. Zabývali jsme se i budoucností webu Astrophyta a nefungováním jeho správy a údržby. Rozhodnuto, že budeme dále hledat na základě zpracovaného zadání. Zhodnotili jsme květnovou členskou schůzi a přednášku (viz výše) a probrali několik méně významných podnětů a informací. Nakonec přítomní členové výboru poblahopřáli Jiřímu Peňásovi k narozeninám a k jeho znovuzvolení do výboru klubu (byl v revizní komisi).

Členská schůze 6. června 2014

Poslední členská schůze před prázdninovou přestávkou byla v několika ohledech neobvyklá. Jednak tím, že probíhala v průběhu výstavy kaktusů a rovněž přednáška byla mírně mimotématická a bez promítání obrázků.

Schůzi vedl jednatel Radek Čech a stručná oficiální část připomenula blížící se uzávěrku soutěže o fotky na kalendář i informaci, že 13. 9. bude setkání Notosekce v Prsticích. Dále probíhá výstava léčivých rostlin na Kraví hoře. Jarka Životská informovala o výstavě kaktusů v Bratislavě, KK Nobilis.

Následovalo obvyklé slosování vstupenek. Cenami přispěli Petr Horákovský a Lubomír Hrubý.

Hlavním bodem programu byla přednáška Oty Tučky, brněnského fotografa, spoluautora knih zejména o městě Brně.

Začal zdůrazněním potřeby kvalitní obrazové předlohy a zmínil, že digitální technika toho ještě není schopna. Narážel na nutnost počítačových úprav obrazu, aby se dosáhlo slušného výsledku. Sám je zastáncem fotografování chemickou cestou. Jednu chvíli budila přednáška dojem, že to nebude nic pro neoborníky, kterých nás je většina a že se řečené ponese mimo úroveň chápání a praktických možností většiny z nás.

Obavy se naštěstí nepotvrdily a přednáška se přenesla do přístupnější polohy. Hlavním tématem byly korekce osvit/expozice, které lze provádět různým způsobem. Korekce používáme proto, abychom vyloučili nesprávné podání obrázku způsobené tím, že systém fotoaparátu vyhodnotí průměrný osvit a podle něj nastaví citlivost, clonu a čas. Nápravu můžeme zařídit několikerým způsobem, jedním z nich je série snímků s různým nastavením expozice, což dnes umí i mnohé levnější přístroje. Další možnosti jsou poloautomatické nebo manuální režimy nastavení. A kdy se to hodí? Máme-li například jasně žlutý květ notokaktusu na tmavém pozadí. Části květu vyjdou přesvětlené, tzv. přepálené doběla a ani úprava v grafickém editoru na počítači není možná. Jemné rozlišení barev, které by se dalo „roztáhnout“, totiž na obrázku chybí. Je to však téma složitější a samo by vydalo aspoň na samostatnou přednášku.

Dalším tématem bylo ruční nastavování clony, která vedle omezování světla způsobuje i různou hloubku ostrosti obrázku. Následovaly rady, kdy a jak hloubku ostrosti zvýšit a jak ji naopak omezit, když se to nehodí – například k potlačení pozadí, aby se pohled diváka zcela soustředil na takto zdůrazněný fotografovaný předmět.

Místy poněkud matoucí byla terminologie přednášejícího, respektive to, že své rady nedovedl interpretovat tak, aby byly snadno pochopitelné. Rozvinula se i diskuse a otázky zájemců z publika, kteří překonali počáteční lehkou nevoli z toho, že Ota nasadil příliš vysokou lafku. Postupně se však dostal na praktickou úroveň dostupnou a více pochopitelnou běžným fotografům.

Atypičnost přednášky spočívala i v tom, že se nepromítaly obrázky. Ostatně v této roční době při nedokonalém zatemnění by to stejně nebylo příliš platné. Nicméně i tak by ukázky demonstrující přednášené rady byly velmi užitečné. V tomto ohledu nezbývá, než odkázat vážné zájemce k samostudiu podle literatury nebo podle webu, kde se dá najít dost kvalitních školiček a rad.

Přes všechnu neobvyklost a několik nedokonalostí byla však schůze přínosem, protože přinejmenším několika zájemcům „otevřela oči“ a připomněla jednoduché možnosti, které má většina uživatelů na svých fotoaparátech k dispozici. O tom, že téma mnohé z nás zaujalo, svědčí i konzultace a volná diskuse, která následovala po schůzi v restauraci Severka.

Výstava kaktusů 2014

V roce devadesátého výročí trvání klubu kaktusářů *Astrophytum* se výbor rozhodl pojmout výstavu o poznání velkolepěji nebo alespoň výrazněji. Přispělo k tomu rozšíření prostor, které jsme dostali k dispozici od zahradního centra Čtyřlístek včetně nového vybavení – výstavních parapetů. Navíc se někteří členové výboru dostali k technickým možnostem, které umožnily řadu vylepšení, například velkoformátový tisk. Jana a Radek Čechovi vytvořili velké informační plakáty se světadily, kde rostou kaktusy a sukulenty a rovněž s historií a současností klubu. O čelní megaobraz se postaral Tomáš Kulhánek. Někteří opět kromě času a úsilí věnovali i finanční prostředky, jejichž proplacení nenárokovali, za což jim výbor klubu děkuje.

Příprava, brigády a služby

Jako v několika předešlých letech začaly přípravné brigády ve Čtyřlístku v úterý před zahájením. Tentokrát 27. května. Brigádníků se sešel dostatečný počet a tak byly všechny hrubé přípravné práce provedeny včas. Ve středu a ve čtvrtek následovalo navážení výstavních a prodejních rostlin a s tím začalo aranžování. V pátek bylo dokončeno aranžování a bylo vše připraveno na zahájení.

Evidenci brigád a služeb vedl předseda Stanislav Stuchlík. Nakonec zpracoval následující přehled:

Jméno	Hodin	Jméno	Hodin	Jméno	Hodin
Kašparovský	97	Stuchlík	58,5	Životská	57
Čech	47,5	Urbanová	41	Metela	39
Havelková	31	Mazour	27	Omasta	24
Vašina	23,5	Čechová	23	Kovář	23
Sedláček	22,5	Soška	19	Urban	19
Hotárek	16	Peňás	16	Harašta	15,5
Kraus	15,5	Marčák	15,5	Novák	15,5
Dobešová	14	Knápek	13	Polách	12
Ziegrosser	10,5	Horákovský	10	Šopf	9,5
Vašíček	9,5	Hasoň	9	Machálek	9
Kvasničková	8	Tenk	8	Kašpárek	7,5
Kulhánek T.	7,5	Moulis	6,5	Urbánek	6,5
Drápela	6	Odehnal	6	Škaloud	6
Dvorský	5,5	Křivánek	4	Pulkrábek	3
Sedlák	2,5	Dohnalík	2	Trochta	2

Celkem odpracovalo 45 brigádníků 823,5 hodiny.

Vyúčtování

Finanční bilanci výstavy zpracovala pokladní Jana Procházková do následující tabulky:

Položka	Hodnota
Výnos z prodeje rostlin	18 570 Kč
Vstupné, prodej literatury a drobný prodej	27 945 Kč
Materiál k aranžování	−9 051 Kč
Občerstvení	−4 763 Kč
Odměna pokladníka	−3 000 Kč
Inzerce a tisk plakátů	−2 146 Kč
Celkem	27 555 Kč

Co se nevejde do tabulek

Zde uvádím několik postřehů, které se nedají snadno vyjádřit čísly. Již padlo, že výstava byla – ne-li velkolepá – tedy aspoň velmi vydařená. Rozsahem, provedením, poskytovanými službami a vůbec...

Stále se však vtírají otázky typu: Jak při klesajícím zájmu a návštěvnosti udržet nasažený standard, látku, přilákat dostatek návštěvníků, zaplatit náklady a vydělat si na část položek souvisejících s činností klubu, abychom nemuseli navyšovat členské příspěvky, kolik si můžeme dovolit vložit do propagace a reklamy, zda a o kolik můžeme zvýšit vstupné, jak se to vše projeví... S těmito otázkami by si ztěžili poradili marketingoví odborníci. Natož pak my, kdo jsme profesionály ve zcela odlišných oborech. Víme, že máme určitou základnu členů. Určitou základnu příznivců a svých věrných. Víme, že jsou návštěvníci, kteří ohrnou horní ret nad vstupným 30/20 Kč a pak si venku bez rozpaků dají pivo ve stejné ceně. Usmíváme se nad návštěvníky typu: „Já se jdu jen podívat.“ Víme, jak je nesnadné přilákat (před)školní skupiny. Víme, jak moc je návštěvnost závislá na počasí. Víme... a něco se jen domníváme. Využíváme všech možných způsobů propagace a cenově dostupné reklamy. Někteří z nás se ptají, zda udělali vše, co mohli. Někteří to tolik netrápí. Každý jsme jináč. Otázek je mnoho. Odpovědi se nabízejí pestré, košaté a nejednoznačné. Budoucnost záleží na mnoha okolnostech. Budoucnost záleží na nás. Co s tím uděláme?

Nebojte se, nekončíme pesimisticky. Kaktusy rostou, kaktusáři žijí a lidé mají zájem. Na nás je, jak to všechno podpoříme, jak tomu pomůžeme. Máte nápad? Máte sílu? Máte chuť? Nepište, ozvěte se, dejte vědět. Kdo, když ne my a kdy, když ne včil.

A co bylo dál

Od brigád, příprav a aranžování se dostáváme k pátečnímu odpolední. Vše je připraveno, vyčištěno, zameteno, upraveno a na obvyklém místě venkovního prodejního prostoru Čtyřlístku sedí stará známá kapela, srocují se tam návštěvníci a přicházejí hlavní aktéři podniku. Předseda klubu kaktusářů Astrophytum Stanislav Stuchlík a šéf provozovny pan Pavel Kutílek.

Příprava a zahájení výstavy ve Čtyřlístku

Šéfové při zahájení výstavy ve Čtyřlístku

Zátiší s uzeninou a levný způsob propagace výstavy

Obrázky Stanislava Stuchlíka z výstavy v Dolních Kounicích

Návštěva v Pávově

Fotograf Ota Tučka

Blanenské roubování

Doznívá písnička Mexická svatba. Pokolikáté už? Postupně se ujímají slova výše zmínění šéfové. Vedle obvyklého usměvavého a optimistického poděkování, radosti ze vzájemné spolupráce a připomenutí devadesátileté nepřetržité historie klubu bylo zmíněno i sedmdesáté výročí úmrtí našeho největšího kaktusáře Vojtěcha Friče. Těší nás, že se dovedeme radovat z dosaženého, že dovedeme ocenit tvořivou a užitečnou práci všech, kdo se na zdaru akce podíleli a podílejí a že se těšíme na další spolupráci obou subjektů. Pro vedoucího Čtyřlístku Pavla Kutílka je spolupráce rovněž významným příspěvkem marketingu a prostředkem, jak se odlišit od různých super/hyperobchodů. S úsměvem ocenil i to, že jsme vzorně dodržovali svatou trojici jeho pravidel. Za aranžery ještě poděkovala Jarka Životská všem vystavovatelům za množství krásných rostlin.

S úlevou, že nám vyšlo hezké počasí a že se vše povedlo, u sedáme k zahradním stolkům, noříme nosy do pивní pěny a otíráme brady mastné od špekáčků. To vše pro nás chystají Petr, Lubomír a Radek. Je o čem povídat, smějeme se, postupně se trousíme domů... Někteří se chystají na služby, čeká nás víkend... Někteří šacují ještě plné prodejní přepravky, aby jim nic neuteklo, dokud je z čeho vybírat... Standu, Radka, Janu a Petra v prodeji jakož i Jaroslava u pokladny čeká devět dnů sklizně. Stráví je ve skleníku a budou kmitat kolem návštěvníků. Spolu se střídajícími se službami budou radit, vysvětlovat, ukazovat, hledat, doporučovat, vtípkovat, otírat si zpcená čela a těšit se na večer, kdy si dají sprchu a třeba něco chlazeného.

A nakonec desátý den po zahájení kolem šesté hodiny odpolední bylo odmávnuto skončení výstavy a nastal nájezd vystavujících na své expozice. Během půlhodiny zůstala ze vši krásy hromada granulí keramzitu, aby ji v pondělí parta brigádníků napytlovala a uklidila někam do kouta, kde počká do následujícího konce května.

Schůze výboru 17. 6. 2014

Schůze se sešla opět v obvyklém termínu a na obvyklém místě u předsedy Stuchlíka. Projednávala se příprava podzimního sympózia a kalendáře, příprava zájezdu (pravděpodobně pojedeme do jižních Čech) a drobné organizační záležitosti a zhodnotili jsme červnovou členskou schůzi a přednášku. Vyhodnotili jsme proběhlou výstavu kaktusů a navrhli opatření pro tu příští. Zároveň byl stanoven termín na 30. 5. až 7. 6. 2015. Ke správě webu se po letech vrací Josef a než bude u poskytovatele nastaven nový režim a požadované technické parametry, provede alespoň nejnntnější aktualizaci. Bylo rozhodnuto, že revizní komise dostane přístup k bankovnímu účtu pro čtení (bez možnosti provádět transakce).

Na závěr jsme pogratalovali Janu Ziegrosserovi k narozeninám a pokračovali v neformálním posezení.

Výborová schůze 15. července

V horkém letním odpoledni se výbor klubu sešel u místopředsedy Petra Metely v Líšni. Po prohlídce Petrových kaktusů jsme opět projednávali především přípravu sympózia. Došlo i na technické podrobnosti týkající se kalendáře a přípravu následujících akcí klubu.

K narozeninám jsme poblahopřáli hostiteli a ještě chvíli poseděli v neformální besedě.

Blanenské roubování

Blanenská menšina se má čile k světu. Díky tomu, že v jejich blízkosti sedávám na našich členských schůzích, občas zaslechnu, co se děje, co se chystá a věřte, není toho málo. Tamní kaktusáři vedle toho, že pěstují své rostliny, jsou docela společenšší. Pravidelně se setkávají a jednou z takových spontánních akcí, které už mají svou tradici, je i letní roubování. Není se tedy co divit, že jsem rád přijal pozvání Emila Vašíčka na tuto akci.

Do Blanska to je kousek, jede to tam z Brna nejméně dvakrát za hodinu, tak proč ne? V sobotu čtrnáctého června bylo počasí tak akorát na výlet. Nebylo příliš horko, převážně pod mrakem, foukal vítr, teprve odpoledne se více objevovalo Slunce. K Emilovi to není daleko, příjemná vycházka zpestřená prohlídkou rádobý uměleckého díla – různě velkými kroužky proděrované obrovské kovové uvnitř smaltované lejtý kdysi používané na přechovávání meruňkovic. I tomu se říká umění. Budiž.

U Vašíčků za domem bylo už vše připraveno, velký stůl na roubování, malý stolek na občerstvení pod deštníkem, přepravky s podložkovými kaktusy. Nebyli jsme s Miladou první, kdo dorazil. Už tam pilně rouboval František Flek. Nebylo kam spěchat, tak jsme se nechali provést Emilovými skleníky. Pozemním péstebním a přezimovacím a střešním sbírkovým. Velmi pěkně udržovaná sbírka, za vším je vidět spousta práce a času.

Mezitím začali porůznu přicházet další návštěvníci – roubovači. Potkali jsme se zde s Martinem Hotárkem, Františkem Plchem, Františkem Chládkem, Pavlem Dvořákem, Daliborem Šopfem, Vincencem Blažkem a Pavlem Hasoněm starším. Něžné pohlaví zastupovala paní domácí, která hlídala, aby nám nic nechybělo, Milada Halouzková a přišla i paní Věra Pohlová – vdova po příteli Odřichovi, kterého zde připomínalo i nářadí – nože a kleště, které kdysi vyráběl.

Ačkoliv jsem kdysi i já rouboval kaktusy, tentokrát jsem se raději jen díval a poslouchal. Přitom jsem nůžkami oštipával trny z podložkových rostlin. A nebylo jich málo.

Den ubíhal v povídání a vtipkování i vzpomínání, mezitím se zašlo podívat do skleníku, jestli něco dalšího nevykvetlo. Pro všechny návštěvníky připravila paní Vašíčková oběd, aby se nám dobře roubovalo. Čas ubíhal a najednou bylo dost hodin na to, abychom stihli rozumný spoj domů. Vlak nás odvezl a na blanenské roubování 2014 se už dalo jen vzpomínat. A jsou to vzpomínky milé a příjemné spojené s díkem především manželům Vašíčkovým, že zajistili návštěvníkům veškeré pohodlí po celý den.

Za sukulenty k Jihlavě

Asi si ještě pamatujete loňskou listopadovou schůzi a přednášku Jiřího Jandy o sukulentech. Jiří bydlí v Pávově u Jihlavy a z kaktusářství přešel postupně k sukulentům. Dnes jich má plnou zahradu a podle promítaných obrázků je to skutečně pastva pro oči.

Když mi Honza Ziegrosser řekl, že jeho dcera se s Jiřím Jandou zná a že nám může domluvit návštěvu, nezaváhal jsem. Zbylo ještě domluvit termín a poptat se, kdo by s námi ještě jel – a bylo. Nakonec jsme přibrali ještě Jarku Životskou a Miladu Halouzkovou a 15. července jsme se sešli na pátém nástupišti u rychlíku. Vlak sice není nejlevnější a nejrychlejší řešení – zejména ne na jednokolejné trati č. 240, která je jednou z našich nejpomalejších, proč si však jednou za čas nedopřát pohodlné svezení krásnou krajinou?

V Jihlavě už nás čekala Honzova dcera a tato šikovná dáma nás odvezla a utem do Pávova. Nezaváhala v objíždkách ani na dálničném přivaděči a neomylně nás vysadila u Jandů před domem.

Po pozdravení, přivítání a představení nás pan domácí zavedl po schodech do střešního skleníku. Velmi oceňuje jeho nasměrování na sever. Na nepřilíší velké ploše tam má moře nádherných rostlin. Chlubí se tím, že ze všeho nakonec vypěstuje strom.

Pokračovali jsme na zahradě, kde jsme prošli kolem dřevinných bonsajů do polykarbonátového skleníku, který slouží jako pěstirna převážně sukulentů. Má tam i nějaké kaktusy a to především na prodej, neboť je o ně zájem v zoologické zahradě, kde rostliny prodává. Sukulenty má i porůznu na volném prostranství na zahradě, zejména ty, s nimiž počítá na prodej.

Když jsme si všechno prohlédli a vybrali rostliny ke koupi, které se nám líbily, nechali jsme si podepsat knížku, kterou jste mohli vidět a koupit na zmíněné přednášce, rozloučili jsme se a nechali zavézt do města na oběd a posléze zpět na nádraží. I zpáteční cesta proběhla v klidu a pohodlí, takže výlet hodnotíme jako velmi vydařený.

Pokud si chcete Jiřího Jandu připomenout, najdete si na webu jeho stránky. Dobře píše a fotografuje a mimo jiné rád vzpomíná na Brno v minulosti i třeba na návštěvu naší loňské listopadové schůze.

Svatogothardské slavnosti v Dolních Konicích

Co mají společného vinařské slavnosti a kaktusy? Něco přece. V Dolních Konicích se u příležitosti vinařských slavností konala ve dnech 2.–4. května výstava kaktusů. Letošní rok byla ve znamení brněnského *Astrophyta*, protože na základě dohody s Turistickým informačním centrem v Dolních Konicích se šest našich členů (R. Čech, J. Kašparovský, R. Knápek, P. Metela, J. Odehnal a J. Trávníček) zúčastnilo jako vystavovatelé této výstavy. Navíc Radek Čech byl jejím hlavním organizátorem. Dodatečně se výstavy zúčastnil ještě další kaktusář, který není členem *Astrophyta*.

Přijel jsem z Brna autobusem v sobotu v jednu hodinu a před návštěvou výstavy jsem se šel podívat na místo konání vinařské slavnosti, abych nasál její atmosféru. Právě v té chvíli se ozvala rána z děla skupiny Střelci sv. Gotharda a k mikrofonu přistoupili starostové Dolních Konic a Mělčan. Pronesli krátké projevy, slavnosti požehnal místní farář otec Karel, starostové vytáhli věnec na stožár – slavnosti začaly, víno se mohlo začít nalévat. Pro mne ale v tu chvíli byla důležitější cesta do Kulturního domu, kde se konala výstava kaktusů. Byla umístěna v prostorách v prvním patře, v jedné místnosti byla vlastní výstava, ve druhé byly umístěny prodejní rostliny. Výstavní rostliny byly umístěny na stolech, uspořádaných do tvaru písmene U. Poměrně dost bylo jiných sukulentů, kaktusy byly zastoupeny nejrůznějšími druhy a rody, část rostlin také kvetla. A protože byla výstava pojata jako výstava *Astrophyta*, nechyběl ani náš znak s erbovní rostlinou – *A. asterias*. Na skle byly vylepeny letáky, zvoucí na naši výstavu v Brně, služba u pokladny – což byl ten den J. Kašparovský – rozdávala návštěvníkům pozvánky na tuto výstavu. Byl jsem se podívat celkem dvakrát a vždycky byli na výstavě nějací návštěvníci. Celkem jich bylo 220. Výstava byla pěknou propagací *Astrophyta* a věřím, že práce, vynaložená na její organizaci a chod, se zúročí v podobě zájemců, kteří se chytnou na trny a květy kaktusů a budou se jim věnovat.

Pokud dojde k dohodě a příští rok bude *Astrophytum* opět pořádat tuto výstavu, stojí za to se do Dolních Kounic vypravit – nejen kvůli výstavě kaktusů a vinařské slavnosti, ale i kvůli krásám tohoto starobylého městečka v údolí Jihlavy. Nad ním se vypíná kaple sv. Antonína, ve městě se nacházejí židovská synagoga a velké kostely římskokatolický a pravoslavný, židovský hřbitov, zámek, ale nejzajímavější památkou jsou impozantní ruiny kláštera Rosa Coeli.

Stanislav Stuchlík

***Maihueniopsis domeykoensis* nebo *crassispina*?**

Nové druhy rodu *Maihueniopsis* popsal Friedrich Ritter (*Kakteen in Südamerika* 3:879 (1980), *M. crassispina* z Quebrada de Maitencilla a z nedalekého okolí popsal další druh dle nejbližší obce ještě jako *Maihueniopsis domeykoensis*...

Naše poslední cesta do Chile byla mj. věnována zejména těmto nepříliš oblíbeným a známým rostlinám rodu *Maihueniopsis*. Cestovali jsme po Ritterem udaných lokalitách, které naposledy navštívil Fred Kattermann a který provedl jistou revizi této chilské části rodu *Maihueniopsis* a práci o vzájemných vztazích druhů pak přednesl na Havanském kongresu IOS v roce 2012. Údaje F. Kattermanna říkají, že z okolí dolu Mina Algarrobo je známa právě *M. crassispina*.

Je třeba říci, že mimo tyto dva druhy rostou všechny ostatní ve vysokých horách, a tak jsou tyto dva tak trochu jiné i s předpokládanými jinými nároky na pěstování. Rostlina na obrázku kvetla jako jedna jediná z mnoha nalezených, je otázka proč tak pozdě, protože prakticky vedle byly zralé plody, což naznačuje dobu květu někdy v říjnu ... lokalita je jižně od od Mina Algarrobo ve společnosti *Eriosyce* spec. (asi *algarrobensis*). Nevím, proč F. Ritter popsal dva druhy z jednoho pohoří, kde není žádná myslitelná hranice pro např. geografické oddělení a i když jsou popisy vcelku důkladné, je to u takto velmi podobných taxonů problém je vůbec odlišit. Jediný markantní rozdíl je popsán v barvě blizny: *domeykoensis* – zelenavě žlutá, *crassispina* – rubínově červená... F. Ritter používal srovnávací katalog barev. Dle tohoto znaku by byla rostlina kvetoucí na obrázku tedy *M. domeykoensis*.

Na barevném obrázku č. 30, *M. crassispina*, v jeho knize je květ, který je opravdu spíše oranžovější s červenavou bliznou a na černobílém obrázku č. 721 zobrazuje *M. domeykoensis*, je vidět, že květ včetně blizny je jednotně světlý... Habitus rostlin na obou jeho obrázcích je vcelku identický a nelze je nějak odlišit... I F. Kattermann má ve své práci podobně zbarvené květy pro oba druhy, přičemž ten *M. crassispina* má s uvedenou lokalitou „poblíž Mina Algarrobo“ a z fotek článků se nedá nějaký rozdíl odvodit. Nezbude, než se tam vrátit a problém vyjasnit.

Mohu říci, že jsou tyto přímořské druhy odlišné a oproti svým horským příbuzným... Nevím, kde by byly v nějaké nabídce kaktusáře, ale je třeba také říci, že se jejich krása začne projevovat až tak od rozměru 20 × 30 cm, což je pro mnoho kaktusářů prostorový problém... a navíc... nějaké opuncy...

Jiří Kolařík

Kaktusy s příběhem

Na toto místo s radostí vkládám tři články. S radostí proto, že mi je poslali přátelé, kteří ještě do Azety nepsali (aspoň ne za mého působení) a proto, že ukazují životaschopnost rostlin za různých okolností. Oběma autorům děkuji.

Fotografie od jednotlivých autorů jsou na poslední stránce čísla. Když už jsme u těch opuncí, přidávám na titulní stránku malý obrázek z výstavy. Nepletu-li se, pochází rovněž ze „zahrádky“ manželů Urbanových.

Znovuzrozená opuncie

Ahoj, posílám na ukázkou opuncii, která se má čile k světu, i když byla velice poničená. Při nedávných vichrech asi na začátku května, kdy několik dní fučelo, se mě otevřelo pařeníště a vrch se převrátil na skalku, která je hned vedle. Vše tam přežilo, až na jednu velkou opuncii, která skončila v pravém úhlu, jako bych ji byla nařízla a téměř zlomila. Mávla jsem nad tím rukou, že to mohlo ve skalce dopadnout hůř a dělala jsem dál na zahradě. Po pár hodinách jsem šla kolem skalky a když jsem viděla tu opuncii, jak vypadá, tak mě to nedalo a narovnála jsem ji. Jaké bylo moje překvapení, když asi po 14 dnech na spodku kytky vyrazily 2 odnože, ale hlavně na tom napůl zlomeném vrchu se objevily odnože také + jeden květ. I když jsem přiklopila zpět kus odnože až po několika hodinách, tak se opuncie vzpamatovala a má se čile k světu. Je dost veliká a je v květináči vsazená v betonové tvarovce. Průměr opuncie je kolem 16 cm.

Sylva Urbanová

Víme, co kaktusy dokážou?

Protože jsem měl potíže se stěhováním přerostlých podložkových cereusů (*T. Jusbertii*, *T. spachianus*, *T. macrogonus*, *C. peruvianus*) z letního na zimní stanoviště, rozhodl jsem se, že vše rázně vyřeším. Uřezal jsem hlavy na zakořenění a zbytky dlouhé asi 2 m jsem nasekal na špalíčky, co se vešly do kbelíku a šup s nimi do kompostu. Protože již byl pozdní podzim, špalíky byly záhy překryty odpadky ze zahrady (spadané listy, pozůstatky letniček a zbytky natí ze sklizně zeleniny). Celou zimu pak do kompostu ukládáme slupky z brambor, nahnilá jablka ze sklepa, skořápky od vajec a vůbec, co rodina o 6 lidech při vaření vyprodukuje. Tím bych mohl končit, – ale na jaře, po mimořádně mírné zimě, jsem se někdy počátkem března rozhodl, že zahrada potřebuje kompost. Začal jsem tedy přesívat starší část a pak jsem se rozhodl, že i nová část kompostu potřebuje přehodit. Jaké bylo moje překvapení, když značná část špalíků byla napita a kypěla zdravím. V suchu rozhodně nebyly, protože v brázdách mezi žebry pod trny si spokojeně hověli hnojní červi. Špalíky jsem vybral, vyfotil a hodil zpátky, takže nedokážu říci, zda by zakořenily či následně uhnyly. Z toho je však stejně zřejmá obrovská a nečekaná vitalita našich miláčků. Mírná zima měla také jistě svůj vliv. Má někdo podobnou zkušenost, nebo lepší vysvětlení tohoto jevu?

Vladimír Křivánek

Poznámka redaktora: Vysvětlení se nabízí zcela jednoduché a přirozené. Jednak již zmíněná mírná zima, jednak tepelně izolační vlastnosti vrstvy organické hmoty (vhodný poměr pevné složky, vláhý a vzduchu) a především činnost mikroorganismů. Mnohé z rozkladných „breberek“ jsou termofilní bakterie, které při své práci uvolňují teplo. Schválně někdy strčte ruku pod povrch kompostu a možná rychle ucuknete, jak tam bude horko. Obdivuhodné však je, že špalíky rostlin samy v tomto prostředí nezačaly hnít. Asi zrovna zůstaly

v sušším místě a nepoškodila je ani zvýšená teplota ani hnilobná infekce. Je škoda, že jste některý špalík nenechal zakořenit. Byl by to jistě zajímavý pokus.

Zimovzdorná opuncie

Kousek od mého domu vlastní vilku jeden můj známý a spolužák mé ženy. Štít jeho vilky je obrácen do ulice a orientován k j.j.z. Před ním má trávník. Mezi domem a trávníkem je udržovaná cesta o šířce asi 1,5 metru, jejíž povrch tvoří drobný štěrk smíchaný se zeminou. Povrch je udržovaný bez vegetace až na vysazený trs zimovzdorné opuncie. Asi po 6 letech se rozrostl na rozměry 1,2 × 1 metr. A jak tento trs vypadá na přelomu května a června je zřejmé z obrázků. Onen známý a jeho žena se o kaktusy nikdy nezajímali. Před lety si z dovolené paní přivezla odřezek se 3 placičkami, který zasadila těsně blízko domu. K tomu jen toto: – Tito naši známí se jmenují Ježkovi, takže to asi mají v genech.

Vladimír Křivánek

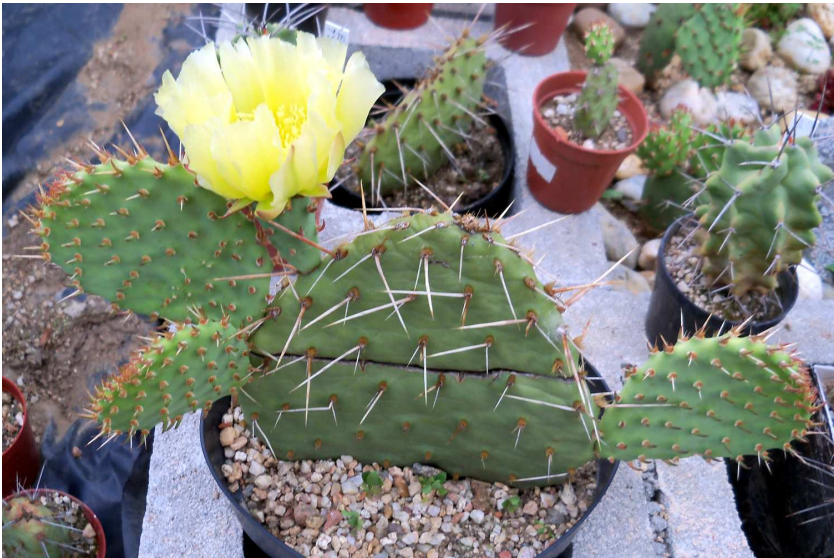
Nevešlo se

I tentokrát jsem několik maličkostí odsunul na příští číslo. Můžete se těšit na nádhernou kytku čísla od Petra Metely i na povídání o výběru fotografií a přípravě kalendáře. Z pravidelných věcí se těšte na reportáž ze sympózia, kde očekáváme několik významných osobností evropského kaktusářství. Věříme, že tuto významnou jubilejní akci podpoříte v sobotu 11. října hojnější přítomností, než obvykle a neuděláte svému klubu ostudu. Mnozí z vás si budou tímto Azetem listovat už na zářijovém zájezdě, který by měl směřovat do jižních Čech a v tom následujícím čísle se možná najdete na nějaké fotografii. V záloze mi zůstává už jednou odložený článek Stanislava Stuchlíka o jeho cestě do Izraele a o kaktusech a sukulentech, které tam potkal. Přednost dostaly aktuální věci.

A možná – zůstává taková drobná naděje –, že přispěje někdo z vás – členů třeba drobným povídáním, příběhem, okomentovanou zajímavou fotografií – rád se nechám překvapit. Že to není tak těžké, dokázali a předvedli paní Sylva Urbanová a Vladimír Křivánek.

Na fotografii Radka Čecha je socha – dárek pro čerstvého padesátníka Jiřího Peňáse. Nepřipomíná vám někoho?

Azet – zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno – Neprodejné – Redakce, jazyková úprava, sazba: Josef Polách – sazba systémem T_EX s použitím písma Lido – tisk: Tiskárna Indra – vytvořeno s použitím legálního a svobodného softwaru – aniž bylo vědomě ublíženo živým tvorům – v článcích byly opraveny jazykové a typografické chyby, beze změny smyslu sdělení, není-li uvedeno u příspěvku jinak – připomínky, náměty, příspěvky prosím na adresu josef@polach.org